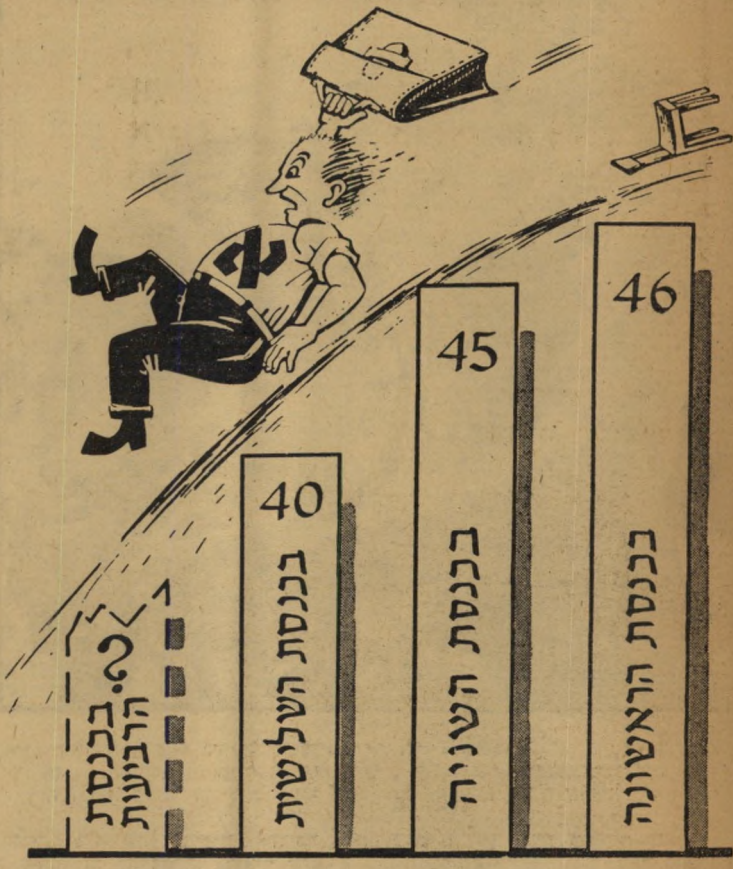

לפען חרותך - אל תעצור אותו!

יש לפרסום ע"י

אגף ההסברה של תנועת החרות

נות כל אם - דיה הברואים

נת אשר זברואות לילדי ישראל והודיהם לעובדינו וידידינו

עאתלים יצרני תלמה

בילון בינה

שתי פנים למראה

(המשך מעמוד 17)

הרבה יותר מדי - למשל: "מקבלים סה הרבה יותר מדי פחות אוכל". מרוב ש... - בא בצורה צינית. כמו: "מרוב שהקשבת כל כך היום - לא תפסת את השיעור".

אזכירי שנה - אבל בשימוש חדש. לא אומרים אחרי אלפיים שנה, כי אם: "כבר אלפיים שנה שהיא לא נאמה נאום כזה".

*** "לא מבינות שאני עייפה?"

השיעור המעניין הופסק עם בואה של רביסון בריאה ביותר. רביסון צילח! פצו כולן. החמאתי לרגע לעצמי שזו הצגה לכבודי, אבל לא. הרסין חזרה מחזיל והנערות פלו על צהארה. הצלם הנציח אותה מנחיתה טפחה הגונה על כתף ענוגה, והיא אמרה בהמור: "היי, שמע! איך אני אכנס לתמונה?"

"אכלתי?" שואלת רותי. לא, עוד לא. "אבל יש היום עוף ים", מודיעה רותי. לא, תודה. היא מדיפה ענבים.

בפתח הופיעה סגן-אלוף, של בשר ודם. סגן-אלוף דינה הרט, מפקדת ח"ן. אשה בוגרת, דקת-גזירה, ובעלת חזות של אחות רחמניה. על כתפיה, מעל לחלוצה הצבאית המעומלנת להפליא, נחה מטפחת-משי אדומה. "המפקדת", אומרת לה רותי, בחיי, בלי מורא ובלי משוא-פנים, "המטפחת שלך משגעת. אבל האם את מוכרתה, כאן...?"

המפקדת מסירה את המטפחת ואומרת: "את, לא מבינות שאני נורא עייפה?" אר-גומנט נשיי מובקע - מדים או לא מדים, סגן-אלוף או לא. כמעט נישקתי אותה על כך אבל לא היה נעים.

"רק אתמול קרה לי דבר דומה", היא מספרת. "הייתי הרונה והייתי מוכרתה לנסוע לשוק, למה? לא היה פשוט מה לאכול בבית. או אני נישת לאיזה דוכן, ובחור ספרדי אחד, חבוב, שואל אותי: המפקדת, זה נכון שכל מ.צ. לא חשוב מאיזו דרגה יכול להעיר לך דברים? הבנתי את הרמז והתביישתי נורא."

היא חזרה להיות סגן-אלוף כאשר אמרה בשקט, אך בתקיפות, שהיא מצטערת. אבל איננה יכולה לדבר כשיש הרבה נוכחים.

*** ייעודן העיקרי

קודם כל, רצתה להבהיר לי, שאדע, שהכונה איננה לרדת לחייהן של הי לידים, חינוך וחיי משפחה. המפקדת טוענת שחיי-המשפחה אינם בריאים בארץ. אילו ידעת כמה בעיות יש לנו. אינני מתכחשת במיוחד לנערות הבאות משכונות-עוני, דחקא נערות מבתי סובים-כביכול. הנה, יש לנו אחת המסרבת ללכת הביתה בחופש. היא אומרת ששם גיהנום... כל הבנות מקב לית חבילות... אנתנו דחקא מעודדים את זה... ובכן, הבסיס מסדר לנערה הזו גם כן חבילות בעילום שם...

טוב ויפה, אני מקשה, מה עם האוכל? מדוע הוא שמן, חסר-סעם ובלתי-מאוזן? "אין זה נכון", אומרת המפקדת. נערה מקבלת מבחר גדולה. לארוחת הבוקר, למשל: קפה, דיסה, גבינה, וזיתים, מרגרינה או חמאה ודג כלשהו. חילי-הנשים מקבל את מיטב הפרודוקטים. במקרה שהאוכל איננו טוב במקום כלשהו, אין זו אשמת הצבא, כי אם אשמת הכנסה. פרט לכך, מוכרחים להתחשב בעובדה שיש גיוון רב של עדות, ויש צורך באוכל נייטראלי. משתדלים למעט בקטניות. אם הן זוללות בשמים - הרי זה רק משום שילדות אוהבות מתוק.

"מדוע האוכל מוגש בצורה כל כך בלתי אסתטית?" זוהי אשמתן של הבנות. הן מקטלות שני מסינגים. הן מתעצלות לי-הדוה את שניהם - אחר כך - או הן מכניסות את המרק, מרק הפירות, הבשר והכל - לתוך מסינג אחד.

אין טרור, ואין שררה, היא אומרת. הרי בעצמי ראיתי שילדות מנהלות ילדות.

*** הגיבורות עייפות

כאשר שאלתי קודם-לכן את סרן פנינה, האם באמת מוכרחות הנערות - ש-תהיינה בעתיד קשירות, פקידות או חובות - להתאמן בכלי-נשק ולעבור אימונים שות

מפרכים? אמרה: "כן, כדי שתדע להגן על חייה, במקרה הצורך". הנה, היא, למשל, חברת קיבוץ. בתקופת מבצע סיני הלכו כל הגברים ונש-ארו רק הנשים והנערות הצעירים. כן, אבל מה עם אלה הנמצאות בעיר? המפקדת דינה חרט טוענת, לעומת זאת: "שהיא תבין את חייו של החייל שהיא חייבת לשרת אותו".

על הרובה במיטה: "אין פקודה כזו". נכון, עושים את זה, אבל אין פקודה מפורשת. זה נעשה יותר כדי לשמור על הרובה. הילדות עייפות. הן נרדמות כמו אבנים. זוהי שנת-נערות שנת-עייפות. אפשר להוציא אותן עם ה מיטה ביחד והן לא ירגישו. ישנן נערות שקשרו את הרובה לרגל... מדוע יעל כת בה על כך? זה נראה לה ציורי, כנראה... "המפקדת", אני שואלת בהרגשה שאתקל בהתנגדות, "איך סבורה שהמדים של ה חיילות הם מסורבלים, מקורעים ונעדרי חן? אינך חושבת שיש מקום לשנותם?"

מה הן קשרו עלי היום כולן? המפקדת אומרת: "באמת נכון. אל תשאלו אותה אומרת יש לך. אני רק שלושה חודשים בתפקיד, וכשתעליתי את הבנייה אמרו לי: מה, את רוצה, הניחי לנו. אני בהחלט סבורה שיש מקום לקונקורס לאומי לקביעת מדי החיילות. שקחו את לולה בר, את לילי שליפר, את משכית - את כולן ביחד, וימצאו חלבושת יפה... אני תמיד טוענת: למה מתגאים בהן ביום העצמאות? שית גאו בהן יום יום!"

על בת בסידרה: "זה לגמרי לא נורא, ישנן רבות ביניהן שזו להן הפעם הראשונה לחיות במסגרת חברתית. הן לומדות לחיות עם אחרות, לדעת לחתך, לעזור... הנה, למשל, היתה פעם בת-שלא-אמא שאף פעם לא נתנו לה להשתתף בסיוולים. פעם, בסידרה, אמרה למרריכה בהתרגשות: "לא ידעתי שיש לנו כוכבים כל כך יפים."

*** שהוליהן!

מאחורי האוהל נשמעת שירה: איפה איפה איפה איפה המוראל... אומרים שהנערות יוצאות לתרגיל התנגבות יחידים. המפקדת מעניקה לי את הרשות להצטרף. על הכביש צועדות החיילות ושרות, כדי לתת לעצמן מרץ, יחד עם המדריכות. שמ-עתי משהו כמו: יום יבוא ונדפוק את כל הסגל. הן כל כך לא נראו רוצות לדפוק סגל. או כל דבר אחר. הן נראו כמו ילדות טובות וממשמעות שהמורה מוציאה אותן להתאחרר קצת בשדרה. הן צעדו יפה. קבוצה אחת חלפה ושרה את המנינה של הגשר על נהר קוואי, את זמר הפלוגות. קבוצה אחרת שרה - שבה אחיה - איזה שיר-ילדים על רכבת: רוצו רוצו ילדים. המדריכות גיחצו את השירה בפקודות:

שהוליהן, שהוליהן, שהוליהן, שהוליהן! (תרגום חופשי: שמאלימין, שמאלימין, שמאלימין, שמאלימין.)

מספאית אחת הסבירה שבקירבת מקום יש מחנה של בנינים והם בחרו, משום מה - בדיוק את איתו היעד להתנגבות. בר נתיים הם כבר מסיימים, ולכן מרחיקים את הבנות. אנחנו יכולים להגיע לשם לבר, אם אנחנו רוצים. ושנחנה להם. זה לא כליכך סימפטי להתהלך בחולות בשמלה מתנפפת וסנדלים פתוחים. אילו הייתי באה במכנסים היו אומרים שאני שחיצרתי. עכשו אני פשוט מצחיקה. מע-ליש. הישרתי מעצמי 11 שנה, וכל המש-חק נראה לי משעשע. היה לבנות זמן רב כדי להגיע יעד. כאשר הגענו לגבעה, הסי קינו לראות את אחרון החיילים מסתלק. לאטלאט החלו הבנות מגיעות. המשע-שע ביותר, היה לראותן מלקטות ענפים בשביל הסחאה. הן קטפו את זה אחד-אחד, כאילו היו פרחים בשדה. סידרו אותם יפה יפה על רשת הקסדה, כאילו שהטבע מסדר דברים כל-כך בקפדנות. הן צעדו לפעמים שעתים, אך לא דיברו ביניהן. הן היו רציניות מאד. כאשר קרה להן להיתקל ב-חייל - עברו זה על פני זו באדישות גמורה.

המרחק הבחנתי ביוחה שמרת, סג-נית מלכת היופי של ישראל. גבוהה מכולן, תמידה מכולן, אינדיבידואליסטית. הולכת מרכיבה משקפיים במסגרת ירוקה, בעוד ה-אחרות מרכיבות משקפיים רגילים. תפסתי את המדריכה שלה ושאלתי אם לדעתה צורתם נוכחותה של זיחה את-התמונה הכללית - או איזשהו רעש דומה - אינני זוכרת. המדריכה, קיבוצניקית (שוב פעם נחמדנה), אמרה: "מה יש? זוהי דרך של הבעת עצמה. היא בסדר. אנחנו רואות את זה דחקא כדבר חמוד."

יצורים חמודים, לא?